

*Als op deze Treurdag de lachende lichtvoetige muze Thaleia, dochter van de lucht, na zich mateloos gelaafd te hebben aan de gewijde wijnborrelende Hippocrene-bron, in dichtelijke vervoering van de grazige poëzieberg Helikon afdaalt naar de Nekropolis, de Stad der Doden, dan danst zij als een gratie op de graven.
Tot zij beroesd en allerzieligst in een open graf tuimelt.
Een muzeval als het ware.*

Allerzielige verzen

opgedragen aan mijn geestige erfgenamen

Grafschrift op professor Spector

Hier rust professor Hector Spector,
bij leven rector en corrector,
en lector in de vector-sector.

Grafschrift op een kreupele

Hier ligt bejaarde manke Fred
wiens linkerbeen was afgezet
na 'n botsing in z'n ouwe Daf:
hij rust met één been in het graf.

Grafschrift op een gevoeticapte

Hier ligt een lamme rolstoelrijder,
zijn leven was een ware kwelling;
dit graf werd voor hem aangepast
compleet met lift en uitrijhelling.

Grafschrift op een Frans componist

Fais dodo
dans le sol, Rémi..

Grafschrift op een psychopathoneurologiater

1.
Bedorven Freud
en 't was uit.

2.
In mijn verdrongenste complexen
ligt bovenaan mijn Über-ich,
van onderen mijn Unter-ich,
en tussenin, zeer gefrustreerd,
daar lig ik zelve, als een wig.

Grafschrift op een kolderdichter

Hier licht een kolderdichter
u in, als geestverlichter:
veel dichter bij u dan u wil
en kolder than the coldest chill.

Grafschrift op een anoniem kolderdichter

Hier ligt N.N.

gecrepeerd.
Hij spot
met al wie hier passeert.

Grafschrift op een grafschriftschrijver

Hiet ligt een grafschriftschrijver,
lid van de necropolis-pers.
Zijn eigen graf heeft hij bekostigd
met 't schrijven van dit zerkhofvers.

Begrafenis

Begravenissen zijn belefenissen
in de ongepaste zin des woords,
de letters v en f zijn hindernissen,
en op het woordje *woords* rijmt enkel *toorts*.

Die toorts droeg ik toen ome Lennart stierf.
Ik liep toen lachend grafwaarts naast de kist
als beste kroegmaat, die de eer verwierf
de vlam te dragen van een humorist

die mij ooit zwoer bij 't zesde glaasje rood
- 't gesprek ging om begraven of cremeren –
dat hij ze beide wilde bij zijn dood:
zijn as moest in zijn graf verteren.

En alle makkers lachten zich een kriek
(soms ook een geuze) bij het open graf
toen ik als eerbetoon een historiek
van al zijn tapkastmoppen gaf.

En toen de vriendenkring applaudisseerde
bracht ik mijn toorts tot bij het zwarte kleed,
dat in de fik schoot en de kist verteerde,
aldus vervullend zijn gezworen eed.

Afscheid

Mijn grafshriftschrijver Gerard Reve
heb ik van zijn taak ontheven:
hij vond geen woord – 't is me wat fraais ! –
dat rijmt op Herman Jezus Claeys.

Herman Jee
www.hermanclaeys.tk